

презъ едни изгубени мочури, изъ които се разнасяха въ пущинака хиляди крякания отъ жаби. . . Дълго ние се тътразѣхме изъ тия непроходими мѣста. Бѣше явно, че кола съ коне отъ тука никога не бѣше минавала. Азъ разбрахъ най после, че добриятъ Османъ нарочно бѣше избралъ тоя пѣтъ, за да избѣгне отъ възможното нападение на възстаници.

Още единъ пѣтъ ние пълзѣхме по пѣсъчливитѣ и просѣчени издѣнки на бърдата и задъ баненския пѣтъ излѣзохме на шосето. Пустинниятъ проходъ, който се простира отъ тамъ до селото Чукурлий, ние изминахме въ дълбоко мълчание. Това кичесто село се отличаваше съ жителитѣ си: мъжетѣ тамъ ги брояха за хайдушка порода и юнаци, а женитѣ — хубавици. Но тоя пѣтъ азъ не видѣхъ ни еднитѣ, ни другитѣ. Селото бѣше пусто. Едничката крѣчма, която бѣше открита, се вардѣше отъ единъ бѣлобродъ, полуслѣпъ старецъ. Следъ малко почивка ние пакъ потеглихме и кжде петъ часа видѣхъ ясно хълмоветѣ на Пловдивъ.

— Какво ще бжде това тамъ, дето пуши? — попита ме внезапно Османъ, като ми сочеше на дѣсно нѣйде въ широкото поле. Азъ погледнахъ внимателно.

— Трѣбва да е огънь, чорбаджи! — прибави той.

— Огънь ли? — И азъ си извадихъ главата изъ колата, за да видя по-добре. И наистина, на едно доста далечно разстояние се издигаха на две мѣста голѣми черни стълпове димъ, които се точиха вертикално до известна висота, па се прѣскаха по вси страни на облачета.

Това бѣше пожаръ. Горѣха две села.

Османъ удари силно конетѣ и тѣ хукнаха като